3. Hoewel de aan een ambtenaar opgedragen werkzaamheden en bevoegdheden in hun geheel in overeenstemming moeten zijn met het aan zijn hiërarchische rang beantwoordende ambt, geldt deze regel van gelijkwaardigheid tussen rang en ambt niet voor ambten van dezelfde rang.

4. De instellingen mogen verwachten dat hooggeplaatste ambtenaren voldoende aanpassingsvermogen bezitten om ambten van verschillende aard uit te oefenen.

In de gevoegde zaken 193-198/82,

MARIA ROSANI,

LUIGI DELLA CROCE DI DOJOLA,

PIETRO LAROSA,

FRANCESCO BASTREGHI,

SOSSIO GIAMETTA,

FULVIO STELLIO,

ambtenaren bij het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door E. Lebrun, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij T. Biever, advocaat aldaar, Boulevard Grande-Duchesse-Charlotte 83,

verzoekers,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door J. Carbery, adviseur bij de juridische dienst van het Secretariaat-generaal van de Raad te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. J. Pabbruwe, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad-Adenauer 100,

verweerder,

betreffende beroepen tot nietigverklaring van de besluiten van 14 mei 1982 waarbij verzoekers worden tewerkgesteld in een ambt van reviseur, hoofdvertaler van rang LA 4, van de regularisatiebesluiten van 15 september 1981 waarbij verzoekers als reviseur, hoofdvertaler ter beschikking worden gesteld van de daarin vermelde diensten, en van de besluiten van 14 mei 1982 tot afwijzing van verzoekers klachten tegen de regularisatiebesluiten van 15 september 1981,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: U. Everling, kamerpresident, Mackenzie Stuart en Y. Galmot, rechters,

advocaat-generaal: P. VerLoren van Themaat
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

het navolgende

ARREST

De feiten

I — De feiten en de schriftelijke behandeling

Op 2 mei 1978 werd door de Raad verordening nr. 912/78 vastgesteld „tot wijziging van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en de regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen" (PB L 119 van 1978, blz. 1). De verordening trad op 4 mei 1978 in werking.

Artikel 13 van deze verordening luidt:

„In bijlage I, deel A, wordt de rubriek ‚Groep voor de talendienst' als volgt gelezen:

‚Groep voor de talendienst

LA 3	Afdelingshoofd van een vertaalafdeling of een tolkenafdeling
LA 4	Hoofd van een groep vertalers of tolken
LA 5	Reviseur, hoofdvertaler, hoofdtolk
LA 6	Vertaler
LA 7	Tolk
LA 8	Adjunct-vertaler Adjunct-tolk'."

Deze wijziging strekte inzonderheid tot de opsplitsing van de oude loopbaan LA 5-LA 6 (vertaler, tolk) in twee nieuwe: de loopbaan LA 6-LA 7 voor de standaardfuncties vertaler en tolk van de oude loopbaan, en de loopbaan LA 4-LA 5 voor de standaardfunctie reviseur (zoals voorheen) waar twee nieuwe standaardfuncties bijkomen, die van hoofdvertaler en hoofdtolk.

Artikel 5, lid 4, Ambtenarenstatuut luidt:

„Het verband tussen standaardfuncties en loopbanen wordt aangegeven in de staat die als bijlage I is opgenomen.

Op grond van deze staat stelt iedere instelling, na advies van het comité voor het statuut, bedoeld in artikel 10, de omschrijving vast van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan iedere standaardfunctie zijn verbonden."

Ter uitvoering van deze bepaling en naar aanleiding van de wijziging van het Statuut van 4 mei 1978, heeft de Raad op 17 maart 1981 een besluit genomen tot wijziging van dat van 7 oktober 1963, ter omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden der ambtenaren van het Secretariaat-generaal van de Raad der Europese Gemeenschappen.

Het nieuwe besluit omschrijft de werkzaamheden van de rangen LA 5-LA 4 als volgt:

LA 5 LA 4	Hoofd van een groep vertalers of tolken	Coördineert de werkzaamheden van een groep vertalers, conferentietolken, terminologen of documentalisten of van een gespecialiseerde groep op andere taalkundige gebieden
	Reviseur, Hoofdvertaler	Gekwalificeerd ambtenaar belast met: — de revisie van vertalingen en de vertaling van teksten; — terminologiewerkzaamheden en documentatiewerkzaamheden op taalkundig gebied; — andere gespecialiseerde werkzaamheden op taalkundig gebied.
	Hoofdtolk	...

Alle verzoekers waren als reviseur in de rang LA 4 bij de Raad tewerkgesteld. Ingevolge de nieuwe functieomschrijving zond de administratie op 15 september 1981 door de heer Spence ondertekende regularisatiebesluiten aan verzoekers, waarin hun werd meegedeeld dat zij „ter beschikking van directoraat-generaal A, directoraat II bleven ... als reviseur, hoofdvertaler ..."

Daarop hebben verzoekers klachten ingediend op grond van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut. Deze klachten strekten in hoofdzaak tot handhaving van het onderscheid tussen de benaming en het ambt van reviseur en hoofdvertaler, en tot verkrijging van toegang tot de loopbaan van hoofd van een groep vertalers.

Bij nota's van 14 mei 1982 deelde de secretaris-generaal mee, dat de regularisatieberichten van 15 september 1981 nietig moeten worden geacht, omdat zij niet waren ondertekend door het tot aanstelling bevoegd gezag. Deze nota's bevatten voorts een afwijzing van de klachten, alsmede de besluiten 432-437/82, waarin die afwijzing werd bevestigd.

Verzoekers stelden tegen deze laatste besluiten, tegen de nota's van 14 mei 1982 en tegen de regularisatiebesluiten van 15 september 1981 beroep tot nietigverklaring in. Dit is op 30 juli 1982 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoekers concluderen dat het den Hove behage:

1. hun beroepen ontvankelijk en gegrond te verklaren,

2. bijgevolg:

A. *Nietig te verklaren*

2.1. de besluiten 432/82, 433/82, 434/82, 435/82, 436/82 en 437/82 van 14 mei 1982 waarbij verzoekers worden tewerkgesteld in een ambt van reviseur, hoofdvertaler in de rang LA 4;

2.2. de regularisatiebesluiten van 15 september 1981 waarbij verzoekers als reviseur, hoofdvertaler ter beschikking worden gesteld van de daarin vermelde Dienst;

2.3. de besluiten van 14 mei 1982 tot afwijzing van hun klachten van 11 en 14 december 1981.

B. *Te verstaan* dat verzoekers in de standaardfunctie reviseur tewerkgesteld zijn en blijven.

3. Verweerder in de kosten van het geding te verwijzen.

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

— de verzoeken tot nietigverklaring van de besluiten van het tot aanstelling bevoegd gezag waarbij verzoekers worden tewerkgesteld in een ambt van reviseur, hoofdvertaler wegens prematuriteit niet-ontvankelijk te verklaren;

— de verzoeken tot nietigverklaring van de door de heer Spence ondertekende regularisatiebesluiten van 15 september 1981 zinledig te verklaren;

— de verzoeken tot nietigverklaring van de besluiten van 14 mei 1982 van het tot aanstelling bevoegd gezag tot afwijzing van hun klachten van 14 december 1981 ongegrond te verklaren,

en

— verzoekers te verwijzen in de kosten van het geding, voor zover deze niet krachtens de artikelen 70 en 95, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering ten laste blijven van verweerder.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — De ontvankelijkheid

1. In zijn verweerschrift werpt verweerder de niet-ontvankelijkheid van de beroepen op. Als gevolg van verzoekers' klachten werden de regularisatiebesluiten ten aanzien van alle verzoekers immers ingetrokken, omdat zij niet waren ondertekend door het tot aanstelling bevoegd gezag. Zij werden vervangen door de besluiten van 14 mei 1982 waarvan verzoekers thans nietigverklaring vorderen.

Artikel 91, lid 2, Ambtenarenstatuut luidt: „Een beroep op het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is slechts ontvankelijk indien men zich van tevoren tot het tot aanstelling bevoegd gezag heeft gewend met een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, en binnen de aldaar gestelde termijn".

Welnu, de besluiten van 14 mei 1982 zijn genomen na de klachten van december 1981; de klachten konden dan ook niet tegen die besluiten zijn gericht. Verzoekers hebben de gegrondheid van dit verweer trouwens ingezien, want op 23 juli 1982 dienden zij, elk voor zich, een klacht in die uitdrukkelijk is gericht tegen de besluiten van 14 mei 1982. Bovendien waren op het ogenblik waarop

het beroep bij het Hof werd ingesteld (30 juli 1982) de klachten (van 23 juli 1982) tegen de besluiten (van 14 mei 1982) nog niet uitdrukkelijk of stilzwijgend afgewezen.

Te dezen stellen *verzoekers* in repliek:

1. dat de besluiten van 14 mei 1982 geen inhoudelijke wijziging brengen in de regularisatiebesluiten waartegen in december 1981 werd geklaagd, en dat zij in feite gestalte geven aan de afwijzing ten gronde van deze klachten;

2. dat een goede rechtsbedeling vereist dat overbodige procedures worden vermeden zodra blijkt dat met het betrokken besluit toepassing wordt gegeven aan een gehele of gedeeltelijke afwijzing van de vroegere klacht (arrest van 30. 11. 1978, gevoegde zaken 4, 19 en 28/78, Salerno, Jurispr. 1978, blz. 2403).

Verweerder stelt in dupliek dat de uitspraak in de zaak Salerno niet van toepassing is omdat het daar ging om een beroep tegen een besluit van de jury in een vergelijkend onderzoek waaraan de instelling waartegen het beroep is gericht niets kan veranderen. In de onderhavige zaak evenwel had verweerder — indien hij dat wilde — steeds de omschrijving van de werkzaamheden kunnen wijzigen. Artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut heeft nu juist ten doel de aangesproken instantie de nodige tijd te laten om zich te bezinnen op passende wijzigingen, indien zij die gegrond en billijk acht.

2. In zijn verweerschrift concludeert *verweerder* anderzijds tot verwerping van de verzoeken tot nietigverklaring van de regularisatiebesluiten van 15 september 1981 omdat die verzoeken overbodig zouden zijn, nu de besluiten waren vervangen door die van 14 mei 1982 van het tot aanstelling bevoegd gezag.

Daarop antwoorden *verzoekers* in repliek, dat indien het Hof de besluiten van 14 mei 1982 op hun vordering vernietigt, de regularisatiebesluiten van 15 september 1981 opnieuw van kracht worden en dat deze dan ook moeten worden vernietigd omwille van de rechtszekerheid.

In dupliek stelt *verweerder* dat dit betoog onjuist is omdat die besluiten niet meer bestaan.

3. Tenslotte is de ontvankelijkheid van de beroepen volgens *verzoekers* niet betwist, en trouwens ook niet vatbaar voor betwisting, nu deze niet tot nietigverklaring van de besluiten van 14 mei 1982 strekken voorzover daarbij verzoekers in een ambt van reviseur, hoofdvertaler van rang LA 4 worden tewerkgesteld, maar voorzover daarbij de klachten van december 1981 uitdrukkelijk worden afgewezen.

In dupliek is *verweerder* het op dat punt met verzoekers eens. Toch voert hij aan dat de bestreden vormgebreken zijn gecorrigeerd door de vaststelling van de nieuwe besluiten van 14 mei 1982.

B — Ten gronde

Verzoekers betwisten de besluiten voor zover zij zijn gebaseerd op het besluit van 17 maart 1981 ter omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden der ambtenaren van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Gemeen-

schappen, dat volgens hen onwettig is (toepassing van artikel 184 EEG-Verdrag). Bij dit besluit worden de standaardfuncties van reviseur en hoofdvertaler die verband houden met de loopbaan LA 5-LA 4, immers in een enkele standaardfunctie ondergebracht. Verzoekers brengen hiertegen de volgende grieven in:

1. Verweerder is niet bevoegd om aldus twee of meer standaardfuncties te hergroeperen aangezien bijlage I.A bij het Statuut de ambten van reviseur en hoofdvertaler omschrijft als twee onderscheiden standaardfuncties; dit blijkt uit het volgende:

   — tussen de twee woorden staat een komma;

   — de andere instellingen maken het onderscheid;

   — revisie- en vertaalwerk zijn twee verschillende en zich hiërarchisch verhoudende activiteiten, blijkens het feit dat een aantal reviseurs na een vergelijkend onderzoek in de rang LA 5 (reviseur) werden aangesteld;

   — volgens een brief van de directeur-generaal was het duidelijk de bedoeling, beide standaardfuncties samen te voegen.

2. De bestreden besluiten tasten de verworven rechten van verzoekers aan. Een reviseur moet immers — anders dan de vertaler — zijn zeer grote bekwaamheid als linguïst hebben aangetoond. Daarbij komt dat verzoekers voortaan *regelmatig*, zoniet uitsluitend met gewone vertaalopdrachten kunnen worden belast, terwijl zij voorheen slechts af en toe uitzonderlijk moeilijk vertaalwerk moesten doen.

3. Uit een tussen de directeur-generaal en de voorzitter van het Personeelscomité gevoerde briefwisseling blijkt, dat de Raad niet van plan is te werken met de standaardfunctie „hoofd van een groep vertalers of tolken", hetgeen verzoekers de in het Statuut voorziene kans op positieverbetering ontneemt. Bovendien oefenen de reviseurs *de facto* de functie van hoofd van een vertalersgroep uit.

Voorts wijzen verzoekers erop dat artikel 5, lid 4, Ambtenarenstatuut, voor *„iedere"* standaardfunctie andere werkzaamheden vereist.

Volgens *verweerder* evenwel, kan de instelling ingevolge artikel 5, lid 4, Ambtenarenstatuut, *„op grond van"* de staat van bijlage I de omschrijving vaststellen van de werkzaamheden in de vermelde standaardfuncties, zodat zij de omschrijving van de bestaande werkzaamheden mag aanpassen, en zelfs een nieuwe omschrijving mag geven om een werkzaamheid te dekken die niet volledig samenvalt met een bepaalde standaardfunctie. Dat men de werkzaamheden niet voor alle instellingen identiek heeft omschreven, wijst er bovendien op, dat men elk van die instellingen een zekere discretionaire bevoegdheid heeft willen laten. Tenslotte wordt in de staat van bijlage I het „hoofd van een groep vertalers of tolken" op een aparte regel vermeld, terwijl de ambten van reviseur, hoofdvertaler, hoofdtolk zijn samengebracht. De wet-

gever zou elke instelling daarmee de keuze hebben gelaten, ervan uit te gaan dat het om drie verschillende standaardfuncties gaat, dan wel dat twee of drie ambten samen een standaardfunctie vormen. Dat verweerder van „iedere" standaardfunctie de bevoegdheden kan omschrijven, belet overigens niet dat hij ze op identieke wijze omschrijft.

Verweerder is van mening dat de werkzaamheden van reviseur en hoofdvertaler in wezen samenvallen en dat hij hun rechten en plichten dan ook op dezelfde manier kan omschrijven. Hij wijst te dezen op de rechtspraak van het Hof volgens welke het hiërarchische gezag als enige verantwoordelijk is voor de inrichting van zijn diensten en elke instelling vrij haar diensten kan inrichten. Tot dusver was het nooit uitgesloten dat een reviseur vertaalt of dat een hoofdvertaler reviseert. Toch stoorde het voorheen bestaande te strikte onderscheid de goede werking van de dienst, en was het strijdig met artikel 45 Ambtenarenstatuut in zoverre de overgang van het ambt van vertaler (LA 5) naar dat van reviseur (LA 5) geen bevordering was in de zin van het Statuut. Voorts is verweerder niet gebonden door een brief van de directeur-generaal als door verzoekers bedoeld.

Wat het argument ter zake van de verworven rechten betreft, stelt verweerder dat de verzoekers „reviseur" blijven maar ook „hoofdvertaler" worden, hetgeen hun nieuwe taken oplegt maar hun rang onverlet laat. Hoe dan ook, het Statuut en de uitvoeringsbepalingen ervan kunnen steeds worden gewijzigd.

Tenslotte heeft de directeur-generaal Administratie in de gewaakte briefwisseling enkel gezegd dat „*vooralsnog* niet wordt overwogen ambtenaren in de rang LA tewerk te stellen als groepshoofd". Dit impliceert dat de administratie steeds de mogelijkheid heeft, te gelegener tijd LA-ambtenaren als groepshoofd aan te stellen.

In repliek wijzen *verzoekers* erop dat verweerders standpunt dubbelzinnig is, daardat nergens wordt betwist dat de ambten van reviseur en hoofdvertaler inderdaad twee verschillende standaardfuncties zijn. Dat reviseurs sinds 1981 vertaalwerk verrichtten, doet niet af aan het feit dat het toch verschillende en zich hiërarchisch verhoudende taalkundige activiteiten zijn. Vroeger behoefde een reviseur immers slechts uitzonderlijk moeilijk vertaalwerk te doen. Bovendien werden een aantal verzoekers eerst na een vergelijkend onderzoek tot dat ambt bevorderd, en geldt voor allen, dat zij naar behoren blijk hadden gegeven van hun zeer goede kwaliteiten als vertaler, wanneer er een vacante functie van reviseur bestond en dat — naargelang van het geval — de examenjury of het bevorderingscomité was gehoord. De overgang van rang LA 5 als vertaler naar rang LA 5 als reviseur was dan wel geen bevordering in rang, maar toch een bevordering in de loopbaan. Tenslotte betwisten verzoekers niet dat verweerder discretionaire bevoegdheid heeft bij de inrichting van zijn diensten. Zij wijzen er evenwel op, dat deze bevoegdheid door het Statuut wordt beperkt.

Sinds het bestreden besluit van 17 maart 1981 biedt hij die bij verweerder een standaardfunctie van „reviseur hoofdvertaler" bekleedt niet meer dezelfde waarborgen als degene die een standaardfunctie van „reviseur" bekleedt bij de andere instellingen, zodat zijn overgang naar andere instellingen van de drie Europese Gemeenschappen in de zin van artikel 29, lid 1, sub c, wordt bemoeilijkt.

Meer subsidiair stellen verzoekers dat de samensmelting van de twee bestreden standaardfuncties in casu niet beantwoordt aan een vereiste van goed beheer van de talendienst, maar tegemoetkomt aan een corporatief belang. Volgens hen worden „de belangen en de regelmatig op grond van verdiensten na vele jaren verworven rechten van een minderheid opgeofferd aan de vervlakkende aanspraken van een meerderheid".

In dupliek werpt *verweerder* de vraag op of een beroep kan worden gedaan op artikel 184, nu zijn besluit van 17 maart 1981 waarvan de wettigheid wordt betwist geen besluit is van „algemene strekking", welk criterium het Hof zelf hanteert in zijn arrest van 6 maart 1979 (zaak 92/78, Simmenthal, Jurispr. 1979, blz. 777).

Verweerder houdt staande, dat hij ingevolge artikel 5, lid 4, Ambtenarenstatuut, de werkzaamheden zo kan omschrijven dat zij voldoen aan een naar zijn mening betere organisatie van zijn talendienst. Welnu, een dienst met teveel reviseurs of groepshoofden kan niet efficiënt zijn. Verweerder streefde met de vaststelling van de wijziging een tweeledig doel na, namelijk enerzijds de andere leden van de talendienst de gelegenheid te bieden om ook te reviseren en anderzijds te voorkomen dat de „gevestigde" reviseurs zich aan het vertaalwerk zouden kunnen onttrekken wanneer voor een goede werking van de dienst een aanzienlijke hoeveelheid stukken onmiddellijk moet worden vertaald. De door verzoekers genoemde bevordering in de loopbaan komt niet voor in het Statuut, dat enkel het verschil in rang kent.

Wat betreft de mogelijkheid om te solliciteren naar een reviseurspost in een andere instelling, is verweerder van mening dat een reviseur, hoofdvertaler steeds kan bogen op de ervaring die hij bij de Raad in beide functies heeft opgedaan.

Verweerder verwerpt tenslotte het argument, op grond van corporatieve belangen te hebben gehandeld. De enige grond was, dat vertaalwerk meer tijd vergt dan revisie, en er derhalve aanzienlijk meer vertalers dan reviseurs nodig zijn. Welnu, indien vertalers op een bepaald ogenblik in hun loopbaan reviseur worden en alleen nog maar reviseren, dan zouden er teveel reviseurs en niet genoeg vertalers zijn. Dit probleem kan slechts op twee manieren worden opgelost: de omschrijving van de werkzaamheden wijzigen of de loopbaan van een aantal ambtenaren blokkeren.

IV — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 9 juni 1983 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt en vragen van het Hof beantwoord door verzoekers, vertegenwoordigd door

E. Lebrun, advocaat te Brussel, en door verweerder, vertegenwoordigd door zijn gemachtigde J. Carbery.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 14 juli 1983 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift, ingeschreven ter griffie van het Hof op 30 juli 1982, hebben verzoekers, ambtenaren bij het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen, krachtens artikel 91 van het Ambtenarenstatuut (hierna: het Statuut) beroep ingesteld tot nietigverklaring van een aantal besluiten van de Raad waarbij zij worden tewerkgesteld in een ambt van reviseur, hoofdvertaler.

2 Artikel 5, lid 4, van het Statuut luidt:

„Het verband tussen standaardfuncties en loopbanen wordt aangegeven in de staat die als bijlage I is opgenomen.

Op grond van deze staat stelt iedere instelling, na advies van het comité voor het Statuut, bedoeld in artikel 10, de omschrijving vast van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan iedere standaardfunctie zijn verbonden."

3 Bijlage I bij het Statuut, zoals gewijzigd bij verordening nr. 912/78 van de Raad van 2 mei 1978 (PB L 119 van 1978, blz. 1) vermeldt onder de titel „Groep voor de talendienst" dat de loopbaan LA 4-LA 5 bestaat uit de standaardfuncties „hoofd van een groep vertalers of tolken" en, op een aparte regel „reviseur, hoofdvertaler, hoofdtolk".

4 Naar aanleiding van deze wijziging van het Statuut van 2 mei 1978 nam de Raad op 17 maart 1981 krachtens artikel 5, lid 4, van het Statuut, een besluit tot wijziging van onder meer de omschrijving van de werkzaamheden en de bevoegdheden van de ambtenaren van de groep van de talendienst van de Raad. Dit nieuwe besluit geeft een identieke omschrijving van de werkzaamheden van reviseur en hoofdvertaler.

5 Ingevolge de nieuwe omschrijving van de werkzaamheden zond de administratie op 15 september 1981 regularisatiebesluiten aan verzoekers, waarin

hun werd meegedeeld dat zij voortaan de werkzaamheden van „reviseur, hoofdvertaler" en niet alleen meer van „reviseur" zouden verrichten.

6 Naar aanleiding van deze besluiten hebben verzoekers krachtens artikel 90 van het Statuut klachten ingediend, strekkende tot handhaving van het onderscheid tussen de benaming en het ambt van reviseur en hoofdvertaler en tot verkrijging van toegang tot de loopbaan van hoofd van een groep vertalers.

7 Bij nota's van 14 mei 1982 deelde de secretaris-generaal van de Raad verzoekers mee, dat de regularisatiebesluiten van 15 september nietig moesten worden geacht, omdat zij niet waren ondertekend door het tot aanstelling bevoegd gezag. Voorts verwierp de Raad verzoekers' klachten en bracht hij hen de besluiten nrs. 432-437/82 van 14 mei 1982 ter kennis, waarin deze afwijzing werd bevestigd.

8 Tegen laatstgenoemde besluiten, de nota's van 14 mei 1982 en de regularisatiebesluiten van 15 september 1981 hebben verzoekers beroep tot nietigverklaring ingesteld.

9 De Raad werpt drie excepties van niet-ontvankelijkheid op. Het is evenwel dienstig, de beroepen eerst ten gronde te onderzoeken en nadien te bepalen of het nog nodig is, over de door de Raad opgeworpen niet-ontvankelijkheid uitspraak te doen.

10 Verzoekers doen hun beroep steunen op de onwettigheid van het algemeen besluit van 17 maart 1981 ter omschrijving van de werkzaamheden en bevoegdheden der ambtenaren van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Gemeenschappen, voorzover daarbij de standaardfuncties reviseur en hoofdvertaler in één standaardfunctie worden ondergebracht. Daarmee zou de Raad zijn afgeweken van het beleid van de overige instellingen, en artikel 5, lid 4, tweede alinea, van het Statuut hebben geschonden, dat een identieke omschrijving van twee standaardfuncties zou uitsluiten.

11 Hoewel artikel 5, lid 4, twee alinea, van het Statuut bepaalt, dat de instellingen de werkzaamheden van „iedere" standaardfunctie moeten vaststellen, volgt daaruit nog niet dat zij die verschillend moeten omschrijven. Dat is

inzonderheid het geval voor werkzaamheden in dezelfde rang betreffende soortgelijke ambten die zo nauw zijn verbonden als die van reviseur en hoofdvertaler, die in het Statuut op één aparte regel zijn vermeld.

12 Voorts moet erop worden gewezen, dat krachtens artikel 5, lid 4, van het Statuut, iedere instelling een omschrijving moet vaststellen van de werkzaamheden en bevoegdheden die aan een standaardfunctie zijn verbonden, maar dat niet is vereist dat deze omschrijving voor alle instellingen dezelfde is.

13 Verzoekers stellen in de tweede plaats dat de bestreden besluiten hen verplichten, taken beneden het niveau van hun functie te verrichten, en daardoor hun verworven rechten schenden.

14 Hoewel volgens vaste rechtspraak van het Hof, de aan een ambtenaar opgedragen werkzaamheden en bevoegdheden in hun geheel in overeenstemming moeten zijn met het aan zijn hiërarchische rang beantwoordende ambt, geldt deze regel van gelijkwaardigheid tussen rang en ambt niet voor ambten van dezelfde rang.

15 De Raad stelt te dezen terecht, dat verzoekers „reviseur" blijven, maar ook nog „hoofdvertaler" worden, hetgeen hun nieuwe taken oplegt, maar hun rang onverlet laat. Uit de rechtspraak van het Hof volgt trouwens, dat de instellingen mogen verwachten dat hooggeplaatste ambtenaren voldoende aanpassingsvermogen bezitten om ambten van verschillende aard uit te oefenen (arrest van 28. 5. 1970, zaak 39/69, Peco, Jurispr. 1970, blz. 361, r.o. 17).

16 In de derde en laatste plaats stellen verzoekers dat uit een tussen de directeur-generaal Personeelszaken en de voorzitter van het Personeelscomité gevoerde briefwisseling zou blijken dat de Raad niet overweegt te gaan werken met de standaardfunctie hoofd van een groep vertalers. Te dezen volstaat het erop te wijzen dat een dergelijke briefwisseling geen besluit is in de zin van artikel 90, lid 1, van het Statuut, maar slechts een handeling die behoort tot de groep administratieve inlichtingen, daar zij niet uitgaat van een tot aanstelling bevoegd gezag.

17 Nu uit het onderzoek van de door verzoekers aangevoerde argumenten is gebleken dat geen der middelen kan slagen, moet het beroep ongegrond worden verklaard. Mitsdien behoeft niet te worden ingegaan op de door de Raad opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid.

Kosten

18 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen.

19 Volgens artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering blijven echter de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van personeelsleden der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer)

1. Verwerpt de beroepen.

2. Verstaat dat elk der partijen de eigen kosten zal dragen.

Everling Mackenzie Stuart Galmot

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 28 september 1983.

De griffier
voor deze

H. A. Rühl

Hoofdadministrateur

De president van de Derde kamer

U. Everling